

MICHAEL McDOWELL

BLACK WATER

XANDER
THRILLER

HET FORTUIN

1

De familiefinanciën

Alle Caskeys rouwden oprecht om de dood van James Caskey. Hoe oud en broos de man ook was geweest, niemand had verwacht dat hij ooit zou sterven. Hij was de oudste geweest van de clan, maar nooit het hoofd ervan, in welke zin dan ook. Als hij een voornamere positie had gehad zou iedereen zich misschien afgevraagd hebben: wie neemt het over als James er niet meer is? Maar zijn dood leidde niet tot herschikking en hergroepering, alleen tot een besef van de leegte die hij had achtergelaten.

Queenie was degene die zich het meest alleen voelde en iedereen behandelde haar alsof ze de weduwe van James was in plaats van zijn schoonzus. Haar zoon Danjo was inmiddels getrouwd, maar zat met zijn Duitse vrouw vast in Duitsland, omdat hij vanwege immigratieproblemen niet kon terugkomen – dat schreef hij althans aan zijn moeder. Queenies dochter Lucille was veranderd in een perfecte ‘boerin’ en zag een leven bij haar moeder in de stad niet zitten. Haar oudste zoon Malcolm, die ze niet meer had gezien sinds hij in 1938 was weggelopen, was dood, nam ze aan.

In een meelevende bui zei de vaak zo wispelturige Lucille: ‘Kom maar op Gavin Pond wonen, ma, bij Grace, Tommy Lee en mij.’ Queenie schudde slechts haar hoofd en veegde een traan weg.

Sister zei: ‘Je kunt wel bij ons komen wonen in de oude kamer van Mary-Love. Ik kan wel wat gezelschap gebruiken nu Miriam de hele dag op de houtzagerij is.’ Queenie ging niet op haar aanbod in.

Elinor zei: 'Je weet dat je altijd welkom bij ons bent.'

Queenie wees alle voorstellen af en durfde uiteindelijk bescheiden te vragen: 'Is het goed als ik gewoon hier blijf? En voor de spullen van James blijf zorgen? Hij was zo aan dit huis gehecht!'

Na weinig discussie besloot de familie dat dit de beste oplossing was en werd Queenies oude huis een eindje verderop, dat al een aantal jaren meestal leegstond, verkocht.

James' dochter Grace was ervan uitgegaan dat haar vader zijn hele vermogen aan haar zou nalaten – zoals bij de Caskeys gebruikelijk was – en had geprobeerd uit te zoeken hoe ze delen van die rijkdom het best zou kunnen verdelen onder degenen die haar vader dierbaar waren geweest. Maar toen zijn testament werd voorgelezen ontdekte ze tot haar opluchting dat dit niet nodig was. James' vermogen werd gelijkelijk verdeeld onder Queenie, Danjo en Grace, afgezien van een paar kleine legaten die toevielen aan zijn kokkin Roxie en aan de methodistische kerk in Perdido.

Het probleem was alleen dat niemand wist hoe groot James' vermogen was. Maar dat gebrek aan kennis bleek weer de oplossing te zijn voor een ander probleem dat in de familie speelde. Sinds Billy Bronze en Frances Caskey getrouwd waren, had Billy een heleboel tijd over, vooral nadat hij het leger had verlaten. Hij meldde zich aan als vrijwilliger bij het plaatselijk kantoor van de veteranenorganisatie en gaf vier avonden per week radio- en boekhoudlessen aan terugkerende oud-strijders. Maar meestal voelde hij zich nutteloos, de hele dag thuis bij de vrouwen, terwijl zijn schoonvader Oscar en zijn schoonzus Miriam op de drukke houtzagerij waren. Een aanbod om in het bedrijf te komen werken had hij afgeslagen, omdat hij niets van hout wist. Hij begreep dat Oscar dat aanbod alleen uit welwillendheid gedaan had. Miriam, die eerlijker was, had gezegd: 'We willen je graag op de loonlijst zetten, zolang je belooft niet te komen en iedereen voor de voeten te lopen.' Billy wilde niet alleen werken, maar ook iets nuttigs doen.

Frances had haar man echter het liefst de hele dag thuis. Ze vond het fijn dat hij haar met de auto naar Pensacola kon brengen om 's middags naar de bioscoop te gaan of naar Mobile om te gaan winkelen. Maar ze zag ook dat hij onrustig was. Op een ochtend in de winter van 1946, terwijl zij en Billy nog in bed lagen, draaide ze zich om naar haar man en zei: 'Misschien heeft Miriam wel een baan voor je op het kantoor van de houtzagerij. Ik weet wel dat je niets van bomen weet en dat je niet graag in de buitenlucht werkt, maar je kunt goed met een potlood en een rekenmachine omgaan.'

'Nee, nee,' protesteerde Billy, 'doe dat niet! Zeg alsjeblieft niets tegen Miriam!'

'Waarom niet?' vroeg Frances verbaasd.

'Besef wel even,' zei Billy, 'besef wel even hoe hard Miriam daar werkt.'

'Ze runt het hele bedrijf!' zei Frances als trotse zus.

Billy knikte. 'Dat is het nou juist. Wat denk je dat er gebeurt als ik daar ineens elke dag mijn gezicht laat zien?'

'Je zou haar kunnen helpen het bedrijf nog beter te runnen.'

'Nee, nee.' Billy schudde zijn hoofd. 'Vergeet niet dat ik nu ook een Caskey ben. Als ik in het bedrijf op kantoor ga werken zouden de mensen naar mij toe gaan komen, omdat ik ouder ben – en omdat ik een man ben. Ik zou binnen de kortste keren meer macht hebben dan Miriam, niet omdat ik beter ben dan zij, maar gewoon omdat ik een man ben. Miriam weet dat en wil me daar niet hebben. En dat kan ik haar niet eens kwalijk nemen.'

'Denk je echt dat dat zou gebeuren?'

'Ik weet het zeker,' zei Billy. 'Ik ga je zus níét in de weg lopen. Ze werkt zo lang en hard. 'Máár,' zei Billy, terwijl hij Frances vastpakte en haar hoofd tegen zijn blote borst drukte, 'wat ik misschien wel zou kunnen doen...'

'Wat?'

‘Ik zou de boekhouding kunnen doen. Dat kan ik het best.’

‘Maar net zei je dat je niet in de weg wilde lopen...’

‘Ik heb het niet over het bedrijf,’ zei Billy. ‘Ik heb het over de boekhouding van de familie, dat ik een soort persoonlijk adviseur van iedereen word.’

‘Denk je dat je dat kunt? Volgens pappie is het allemaal een rommeltje.’

‘Ik kan het zonder erbij na te denken. Dat heb ik van mijn vader. Die heeft goed verdiend met boekhouden. Hij was er een kei in. ’s Avonds ging hij naar zijn kantoor om even de boekhouding door te nemen. En dan had hij een dag later vijfduizend dollar verdiend. Ongelooflijk gewoon.’

Frances was zo opgewonden over het idee dat ze haar man uit bed trok en hem snel meenam naar de ontbijtkamer. Daar wilde ze dat hij het voorstel aan Elinor en Oscar voorlegde.

‘Laat mij alles eens bekijken,’ zei Billy. ‘We moeten er toch achter kunnen komen wat iedereen heeft. Het zou niet verkeerd zijn om te zien hoe jullie er allemaal voor staan.’

‘Geen slecht idee,’ zei Oscar, ‘maar ik zou je niet kunnen vertellen waar je moet beginnen, het is allemaal erg rommelig. Weet je, in het begin van de crisisjaren ging het heel slecht, maar tijdens de oorlog heel goed. Toen ging een tijdlang iedereen dood en kregen we te maken met testamenten en wie wat aan wie had nagelaten en met mensen die van elkaar leenden en ik weet niet wat allemaal nog meer. En nu is het zo dat wie geld nodig heeft naar Miriam gaat en dan schrijft zij een cheque uit.’

‘Zo hoort het eigenlijk niet,’ zei Billy. ‘Niets ten nadele van Miriam, maar eigenlijk zou iedereen precies moeten weten wat-ie heeft. Dan voelt niemand zich tekortgedaan en – geloof me – verdienen jullie allemaal meer.’

Elinor leek het idee wel aantrekkelijk te vinden en vroeg: ‘Wat heb je daarvoor nodig?’

‘Ik moet alles zien wat jullie hebben – papieren, testamenten,

aktes, bankafschriften, verklaringen en elk stukje papier wat je maar kunt vinden. Eerst moet ik kijken wat van jullie allemaal persoonlijk is en wat van het bedrijf. Als het van het bedrijf is geef ik het door aan Miriam en moet zij het afhandelen. Dat helpt haar ook om alles op orde te brengen. Als ik weet wat iedereen heeft, kan ik gaan bekijken hoe we nog meer kunnen gaan verdienen.’ Billy haalde zijn schouders op en lachte verontschuldigend. ‘Ik ben echt geen graaier, maar dit is gewoon mijn aard. Als ik een balans zie kan ik alleen maar denken: hoe krijg ik die bedragen groter?’

‘Wanneer wil je beginnen?’ vroeg Elinor.

‘Zo snel mogelijk. Maar denk je niet dat je het er beter eerst met de anderen over kunt hebben?’

‘Waarom?’ vroeg Elinor, die zeker was van de positie die ze in de familie Caskey had. ‘Die zijn het er vast mee eens.’

Dus ging Billy meteen aan de slag om de financiële zaken van de familie op orde te krijgen. Elinor huurde een kantoortje in het centrum en schafte een bureau en archiefkasten voor hem aan. Hij nam Frances in dienst als secretaresse, niet omdat ze bekwaam was, maar omdat ze zo genoot van zijn gezelschap, zelfs wanneer hij niets zei en in zijn werk opging. Een voor een kwamen de Caskeys bij Billy, met alle documenten die ze vinden konden en vertelden hem alles wat ze zich konden herinneren over de financiële handel en wandel van de familie, zo ver ze konden teruggaan. Billy maakte aantekeningen en stelde vragen.

Miriam en Billy werkten samen. Voordat de werkelijke netto-waarde van de familie bepaald kon worden moesten alle transacties die rechtstreeks betrekking hadden op het bedrijf gescheiden worden van persoonlijke zaken. Miriam hielp daar graag bij, omdat het uiteindelijk ook duidelijkheid zou scheppen over haar eigen werk. Terwijl haar zus bij haar man in zijn kantoor zat, liep Frances op en neer in een kamer daarnaast, bladerde

tijdschriften door en staarde uit het raam naar de met kudzu begroeide dijk.

Toen Billy in april de financiën van de familie geordend had, kwamen de Caskeys op een zondagmiddag na het diner in de gesloten veranda van Elinor allemaal samen. Zelfs Grace, Lucille en Tommy waren die dag van Gavin Pond gekomen.

Elinor leidde de bijeenkomst kort in: 'Billy is zo vriendelijk dat hij voortaan voor ons gaat zorgen. Ik wil dat iedereen naar hem luistert en precies doet wat hij zegt.'

Bij deze woorden stond Billy op, knikte met enige zelfspot en verklaarde: 'Ik wil niet dat iemand denkt dat ik dit naar me toe heb getrokken en het wil overnemen, want dat is echt niet het geval. Ik ben maar een aangetrouwde boekhouder en ik heb geprobeerd de financiële aangelegenheden van de familie te ordenen...'

'Misschien wel voor de allereerste keer,' onderbrak Sister hem.

'Ik heb alle papieren bekeken die jullie me gebracht hebben en heb geprobeerd alles op een rijtje te zetten. Ik zorg voor alles, zodat jullie alles aan mij kunnen overlaten. Jullie zijn allemaal erg geduldig geweest en niet boos geworden, omdat je misschien dacht dat ik me met jullie privé zaken bemoeide – zelfs Grace heeft me de hele administratie van Gavin Pond gebracht en ik denk dat ik haar wel kan helpen bij het opbouwen van de veestapel. Als jullie voortaan vragen hebben, kom dan maar naar mij, want ik denk dat ik weet hoe het allemaal zit.'

'Wat heb je toch veel gedaan!' riep Sister.

'Dat denk je misschien,' zei Billy, 'maar dat is niet zo, Sister, dat is het nou juist. Je hebt echt geen idee hoeveel geld je hebt. Als jij naar New Orleans wil, ga je naar Miriam, je krijgt tweehonderdvijftig dollar in cash, en dat noemen jullie boekhouden. Ik wil jullie vandaag vertellen dat jullie veel te veel geld hebben om er zo mee om te gaan.'

Iets in Billy's toon en optreden deed de Caskeys denken aan

de preek van de methodistische dominee die ochtend. Billy wees hen op de fouten in hun financiële levenswandel en spoorde hen aan de weg van meer financiële verantwoordelijkheid te gaan bewandelen.

‘Hoeveel hebben we eigenlijk?’ vroeg Oscar.

‘Het grootste deel van het familievermogen zit uiteraard in de houtzagerij en de bedrijven,’ legde Billy uit. ‘Miriam en ik hebben nauw met elkaar samengewerkt om te bekijken of we precies konden vaststellen hoeveel dat allemaal waard is.’ Hij wendde zich tot Miriam, die opstond met een aantal papieren in haar hand.

‘Ik ga niet in details treden, want dat is niet nodig,’ zei Miriam met de haar kenmerkende botheid. ‘Dat zouden de meesten van jullie toch niet begrijpen. Er zijn twee punten. Punt één: James had de helft van alles. Sister en Oscar hebben elk een kwart. Dat wil zeggen, al het werkelijke geld is verdeeld tussen Sister, Oscar en de nalatenschap van James. Dat is geen klacht van mij, zo zit het gewoon. Punt twee: de houtzagerij en het land van de Caskeys zijn samen ongeveer drieëntwintig miljoen dollar waard.’ Miriam ging weer zitten.

‘Lieve hemel!’ riep Queenie.

‘Niemand anders zei iets – niemand had vermoed dat de waarde zo groot was. Geen van de Caskeys had er ooit aan gedacht de onderneming in dollars uit te drukken.

‘We wilden jullie alleen een idee geven van de omvang,’ zei Miriam. ‘Begrijp je wat ik bedoel, Oscar? Iedereen was verbaasd,’ zei ze, terwijl ze zich met een zeldzaam glimlachje tot haar vader wendde, ‘zelfs jij had niet verwacht dat het zovéél was, toch?’

‘Absoluut niet!’

‘Jullie privévermogens zijn een stuk kleiner,’ zei Billy. ‘De persoonlijke winst is jarenlang voor het grootste deel geherinvesteerd, en niet altijd op een zo nauwgezet mogelijke manier.’

Oscar bloosde. ‘Maar Billy...’

‘Niemand maakt je verwijten, Oscar,’ zei Sister. ‘Jij bent degene die de houtzagerij heeft opgebouwd, en als drieëntwintig miljoen dollar niet genoeg is om ons allemaal voor de bedelstaf te behoeden, dan kunnen we net zo goed meteen gaan liggen en de geest geven.’

‘Nee, een en ander verliep niet zozeer op een oneerlijke manier, maar daarentegen wel erg rommelig,’ zei Billy. ‘Er werd geld uitgeleend dat nooit werd terugbetaald. Geld dat naar Sister had moeten gaan werd gebruikt om nieuwe machines te kopen, enzovoort. Niemand verwijt iemand iets en het is een feit – dat weten jullie allemaal – dat het de verdienste van Oscar is dat het houtbedrijf niet over de kop is gegaan. Ik heb alleen geprobeerd zaken weer te scheiden, zodat jullie allemaal weten waar je aan toe bent. Dat heb ik gedaan. Oscar Caskey is qua persoonlijk bezit en aanspraken, de houtzagerij niet meegerekend, ongeveer één miljoen en honderdduizend dollar waard.’

Oscar floot en Elinor glimlachte vergenoegd.

‘Sister Haskew is ongeveer één miljoen en driehonderdduizend dollar waard.’

‘Nou luitjes,’ riep Sister, terwijl ze verbluft de kamer rondkeek, ‘dan ga ik mórgen een nieuwe auto kopen!’

‘James Caskey,’ vervolgde Billy, ‘was ongeveer twee miljoen en zehonderdduizend dollar waard, zijn gedeelde belang in het houtbedrijf niet meegerekend. En dat vermogen zal, zoals jullie weten – gelijkelijk – in drieën worden verdeeld wanneer het testament wordt goedgekeurd.’

‘Lieve god,’ riep Queenie, die met haar kleinkind op schoot in een schommelstoel zat, ‘James heeft me zo rijk als Croesus gemaakt.’

Billy Bronze nam weer het woord. ‘Er is geen enkele reden waarom deze familie niet nog heel wat rijker kan worden. Jullie hebben geld en als je eenmaal geld hebt, is het de eenvoudigste zaak van de wereld om nog meer geld te krijgen.’

‘Waarvoor?’ vroeg Grace. ‘Wie heeft al die miljoenen nodig? Waarom hebben we nog meer geld nodig dan we al hebben?’

Miriam wendde zich met een zuur gezicht tot haar nicht. ‘Zodat je vierhonderd kalveren kan gaan aanschaffen, daarom.’

‘Ik wil helemaal geen vierhonderd kalveren,’ zei Grace onverstoorbaar. ‘Zoveel weidegrond heb ik niet. Ik zou er zo’n tachtig kunnen hebben – tenzij ik meer land zou ontginnen...’

‘Ik ben niet tegen meer geld verdienen,’ zei Oscar. ‘Dat zouden we eigenlijk moeten, vind ik. Ik weet alleen niet hoe je dat moet aanpakken. Jij wel, Billy?’

‘Ja,’ zei Billy, ‘ik denk het wel.’

Miriam knikte. ‘Billy weet waar hij het over heeft. Als het aan mij lag zou iedereen in deze kamer Billy machtigen en hem laten doen wat hij wil.’

‘Dat hoeft niet,’ zei Billy ietwat nerveus. ‘Ik wil eigenlijk alleen advies geven en als je het er mee eens bent, neem je het over. Dat is alles. Ik wil voorstellen dat Miriam en ik gaan samenwerken. Miriam bekommert zich om de fabriek, zoals ze nu al – uitstekend – doet. En ik bekommer me om jullie persoonlijk vermogen. Als je geld nodig hebt, hoef je niet meer naar Miriam te gaan, maar kom je naar mij.’

‘Dat zou mij beslist wat gedoe besparen,’ zei Miriam, ‘als ik niet meer de hele tijd die verdomde cheques hoef uit te schrijven.’

Alle Caskeys stemden in met het voorstel van Billy en na die zondagmiddag was hun kijk op zichzelf voorgoed veranderd. Ze hadden veel meer geld dan wie van hen ook vermoed had. Elinor was trots, alsof ze vond dat zij met haar advies en steun aan Oscar tijdens de moeilijke jaren deze rijkdom mogelijk had gemaakt. Sister was opgelucht, want hoe kon haar echtgenoot haar raken als al dat geld iemand die veel gevaarlijker en vasthoudender was dan Early Haskew op afstand zou hebben

gehouden? Grace en Lucille gaven zich over aan dromen over weilanden, kuddes en nieuw ontgonnen land. De mogelijkheden voor de familie leken eindeloos, maar tegelijkertijd leek alles een beetje vaag. De dagen daarna gingen ze koortsachtig op zoek naar zaken om geld aan uit te geven. Sister kocht een nieuwe auto voor zichzelf en een voor Miriam. En ze kocht er nog een voor Billy Bronze. Met haar nieuwe auto reed ze Roxie, Ivey, Zaddie en Luvadia naar Pensacola en zette hen af bij een van de mooiste kledingzaken in de stad, en deed de uitspraak: We gaan hier pas weg totdat ik vijfhonderd dollar gespendeerd heb, en dat meen ik.'

Over het algemeen gaven de Caskeys echter niet veel meer uit dan voorheen. Wel werden ze zich bewust van hun rijkdom. Billy kreeg het erg druk in zijn kantoor in het centrum. Hij nam het beheer over van Queenies huishouden, zodat ze niet om geld verlegen hoefde te zitten zolang het testament van James nog niet rond was. Hij overlegde met Grace over de uitbreiding van de boerderij. Sister kwam twee keer per week langs om te horen hoe snel en hoeveel haar nettowaarde groeide. Oscar en Miriam kwamen dikwijls op bezoek en Billy voerde vaak diepgaande discussies, vooral met zijn schoonzus. Frances was enorm trots op wat haar man voor de familie gedaan had – en deed. De Caskeys drongen erop aan dat hij een salaris voor zijn werk zou ontvangen en dat accepteerde hij zonder tegensputteren.

Deze schoonzoon had de familie een heel nieuwe fase van hun geschiedenis binnengeleid.